

OLGA ALEXANDRA DIACONU

ZBOR DE DRAGOSTE TÂRZIE

(SCRISORI ÎNFLORITE)

POEZII

SEMĂNĂTORUL
Editura online - iunie 2008

ISBN

2

SUNT EVA ȘI MĂNÂNC UN MĂR

Sunt Eva și mănânc un măr
să aflu cum a-nceput viața
și port în suflet un pridvor
ca să contemlu dimineața

Dă, Doamne, norii mai la nord
să iasă soarele din ceață,
să-mi crească-n suflet un fiord
să simt că am pătruns în viață

Aveam pe suflet o perdea
ce mă ținea învăluită
în necunoaștere și-aș vrea
să nu am viața prea cernită

Sunt Eva, da, și am uitat
în clipă să-ți dau ascultare
De nu era întâi Adam,
nici eu nu mai aveam cărare

L-ai vrut doar singur mai întâi,
născut din lacrima iubirii
ce-ai pus-o gaj și căpătâi
ca să susțină capul firii

Și lucrurile-n jurul lui
stăteau ca el să le numească
prin schimburi tainice cu ele

și-ncet iubirea să le-o crească

Dar, Doamne, cerul cobora
peste Adam lumina-n sită
și nici un lucru nu vedea
de nu-i eram eu hărăzită

E-adevărat că trebuia
să vină-n viață mai întâi
Eu am venit prin voia Ta
în viață să îi fiu călcâi

Cum altfel ar putea umbla
prin lume voia să Ți-o crească
fără să-și sprijine-n sanda
tulpina cea dumnezeiască?

Eu sunt lumina ce-o lăsa
să-i stea doar adormită-n pântec
Nemușcând mărul, mă voiai
doar pasăre, nu voiai cântec

Dar, Doamne, cum aș fi putut
să separ cântecul vieții
de cântecul din suflet rupt
când dau binețe doar tristeții?

Cum s-ar căli sufletul meu
să poată-n vis doar să Te-atingă,
să știu că Tu ești Dumnezeu
ce lași durerea să mă-nvingă?

Durerea s-o transform în cântec
m-ajută tot Tu din fruntea bolții
când mă pătrunzi să fiu avânt
ce șterge baierile nopții.

6. IV. 2008

BĂRBAȚII

Bărbații sunt
o străfulgerare de cer
când ți-e trupul prea strâmt
și-ai un suflet prea mare,
dar tot ei sunt
și îngusta cărare
dintre bine și rău
într-un vârful de hanger

Bărbații sunt
voinici preistorici
ținând cerul pe umeri,
dar ochii-n pământ
și-au auzul beteag
când vrei viața să-ți numeri
clipă cu clipă
așteptând veșnicia,
înțepenită în tine
cum prăselele înțepenite-n briceag

Bărbații sunt
tot ce-i mai rău și mai bun
pe Pământ –
aerul sunt.

23. I. 2008

AZI, UN STRIGĂT NEAUZIT

Azi
un strigăt neauzit
se desprinde din mine,
din oceanul rotit al stihilor
ce mă supun
și se face arc peste cer
Nici nu mai știu
cum e
când mă adun –
sunt doar deschidere
și-o lumină tresaltă în mine,
semn pentru drum

De când ai plecat,
am învățat să respir litere
și alfabetul răspândit
în scisorile tale
îmi face mersul mai viu,
mai înalt

Am sufletul transparent
de iubire
și păsările se rotesc
atât de sus,
parc-ar scrie cu aripile
gând înflorit spre tine dus

Simt un avânt de sevă
în mine,

devin copac,
nici rădăcina nu se mai ține –
vrea să m-apelei
peste margine
și-n noaptea asta,
chiar fără tine,
tot am să ard.

29. III. 2008

DE TE IUBESC...

De te iubesc, ce rost mai are-un nume –
iubirea brusc topește literele vieții
când năvălește ca un val în spume
și nesperat taie răceala gheții

Nu-ți spun pe nume, îți spun doar *iubire*
și simt cum mă învăluie un val
de parcă amândoi devenim fire –
două singurătăți pierdute în astral

Nu-ți spun pe nume, îți spun doar *iubire*
și simt cum lin mă pierd în spuma mării
ce-alunecă pe corpul devastat
de adânci meandre ale-ngândurării

Nu-ți spun pe nume, îți spun doar *iubire* –
să nu se piardă-n literele zării
micuții pescăruși ce smulg din fire
cufundând clipa, urmele-nserării.

18. 11. 2007

PRINDE COARDA CEA MAI PURĂ

Prinde coarda cea mai pură
chiar când mă săruți pe gură -
vreau să fiu vioara ta
Prinde coarda cea de sus
când văzduhul s-a supus
Prinde coarda cea de jos
când murim de tot duios

Și mai prinde-a patra coardă
dragostea să ne tot ardă
să devenim un fuior
de lumină și de dor

Să devenim cer deschis
cu un nimb în frunte scris.

9. III. 2008

MI-AU ÎNFLORIT OBRAJII

Mi-au înflorit obrazii
de iubire
și gândul penrru tine-i
înflorit
și m-am gândit
că poate-ar fi mai bine
în plisc de porumbel
să ți-l trimit

Și-ți mai trimit
și-o floare din grădină -
ca pe lumina ochilor
s-o ții
tot proaspătă în vaza
de lumină
ascunsă-n piept
ca vaza inimii

Și, poate, pe-nserat
am să m-ascund
chiar eu
în vântul cu-adiere lină
și-am să-ți închid
pleoapa-ntr-un târziu
să fiu eu
vinovata fără vină.

21. III. 2008

AZI AM VĂZUT PRIMUL

POM ÎNFLORIT

Azi am văzut
primul pom înflorit
și albul florilor
mi-a prins făptura
În jocul stihial nebănuț
în mine clipele porneau de-a dura

Parcă un roi de-albine
ce voiau
să-și schimbe casa
duse de regină,
în mine purtau zumzet
de trezire
și-acuma simt un zvâcnet
ancestral
de parc-aș fi pătrunsă de iubire

Sunt creangă înflorită
în ascuns
și mâna în neștire
îți mângâie
conturul străveziu
și luminat
ce vreau să-l port în suflet
pe vecie.

21. III. 2008

SUNT PRIMĂVARA AJUNSĂ-N

TOAMNA VIEȚII

Sunt primăvară
ajunsă-n toamna vieții
și înserare
pătrunsă-n dimineață

Ca Diotima și Hyperion
aș vrea să fim
într-o cămașă-a sorții
să fim viață

Aceleași litere să descifrăm
în taina vieții
și același sunet,
chiar dacă clipele se-mpotrivesc
și-n noapte, poate, prima
eu alunec

Nu te-ntrista –
petală cu petală
bobocul se desface,
nu deodată
când ultima petală
se deschide,
prima e ofilită
ca și-n soartă

Sunt zilele petale ofilite
și adormite sunt în ghemul nopții
Să le trezim pe toate
dintr-odată
când soarele iubirii
dă brânci vieții!

21. III. 2008

DĂ BUZNA VIAȚA-N MINE
DE O VREME

Dă buzna viața-n mine
de-o vreme –
nu bagă-n seamă
că am părul nins
și sufletul mi s-a-nălțat
cât cerul
și vrea să fie în iubire prins

Pășesc pe stradă
și nu știu
în taină
cine îmi leagănă lin pașii
și cine mi-i repede-n graba zilei
de parcă s-au trezit din somn apașii

Pășesc în vis
și se coboară cerul,
pleoapa se deschide înăuntru
să afle-n noaptea vieții, adevărul

Văd o lumină cum se contopește
cu cerul meu
și îmi topește norii -
mă mângâie pe suflet mâna ta
și-n creștet se rotesc acuma sorii.

21. III. 2008

SE CAȚĂRĂ MUNȚII PE SUFLETUL MEU

Se cațără munții
pe sufletul meu
de-atâta avânt! -
simt anotimp luminos
cum mă învăluie
fără cuvânt

Astăzi
pe frunte mi-am pus
o coroană ascunsă –
de zboruri albastre de păsări
mă las pătrunsă

Nici nu mai știu
cum e mersul pe stradă,
parcă plutesc
și-am auzit
că toți vor să vadă
cum înfloresc

Dar eu deschid petalele zilei
doar pentru tine
și-n noapte aștept
sufletu-ți 'nalt
să cânte în mine.

23. III. 2008

ÎȚI SIMT DEPĂRTAREA

Îți simt depărtarea
ca o adiere de Duh Sfânt
O simt conturându-se
în fiecare celulă
în fiecare gând

Blândă binecuvântare
depărtarea ta,
mai apropiată decât
dacă m-ai ține de mână

Sufletele noastre
se amestecă
precum aburii,
precum norii,
glasurile noastre
neauzite
se caută și
se îngână

Privirea mea
e-atât de mirată,
fiindcă ai apărut
chiar când mă dezvățasem
să mai aștept
încercuindu-mă
în mine
de-atâta înserare

precum bastonul din Cartea Sfântă

Un rotocol de nor,
plutind lin
deasupra capului meu
c-un bob de lumină
furat din fruntea ta,
m-a adormit o clipă
ca să-i aud vrerea:
fii nuntă!
Și-am înverzit.

9. III. 2008

!

NU CRED CĂ MI-AJUNGE PĂMÂNTUL

Nu cred că mi-ajunge Pământul
nici Cerul
să te cuprind
și-atunci
te-nchid în sufletul meu
te fac prizonierul
ce pierе iubind

Nimeni nu știe,
numai tu poate,
să mă desferece,
să mă prefacă
pe nesimțite
în ascunsă petrecere

Adânci primordii
să se desprindă
din trupul meu,
prisma s-o țeasă
și s-o cuprindă
cu Dumnezeu

Poate-ntr-o seară,
când o vioară
mă va cuprinde
în trupul ei,
voi fi arcușul
care să-ți cânte
ca pentru zei.

21. III. 2008

SIMT CUM MĂ CUPRINDE PACEA

Adorm
și simt
cum mă cuprinde pacea –
lin mi-o trimiți
pe-o geană de lumină
când îngerii blânzi
mă leapădă de tină

Mă fac subțire
străvezie
și plutesc,
pătrund în vis
cum aș pătrunde-n moarte
și sunt mai trează
ca-n lumina zilei
și-n clipă-aduc
departele, aproape

Nu mă trezi
rotindu-ți nemurirea
deasupra mea
cum se rotesc doar norii –
în vis
e totul adevăr
și-aș vrea
cântec să-ți vin
pe vâlul înserării.

21. III. 2008

O ARMONIE DEVIN

O armonie devin
când, de tine sorbită,
mi-e sufletul plin
Ca-ntr-o simfonie
mă las pătrunsă
mereu de-o melodie
tot mai ascunsă

Cât de ușor putem
cu sufletul s-atingem cerul,
cât de ușor putem
să îl străpungem cu hangerul

Mereu o linie de plutire
în noi o găsim,
mereu o respingem
și-n derivă plutim

Ca-ntr-un balet romantic
să ne-arcuim mersul pe poante
pentru notele grave și-înalte
Ca-ntr-un balet modern
să călcăm drept și-apăsat
sufletul să se desferece înspre Înalt

25. III. 2008

ATÂTA HAR CERESC

Atâta har ceresc
mi se revarsă
în suflet
când prin clipe te-ntâlnesc
că nu mă-ncape
infinitul spațiu
cu-adânci primordii
să ți-l dăruiesc

Privesc prin geam
cum alburiii nouri
se proiectează pe-un albastru stins
și mugurii copacilor presimt
în mine-adânci prefaceri
cu tăria cerului aprins

Aruncă-mi tu lasoul
peste spații,
desferecă-ți lumina
ce de veacuri ne-a unit
și din trecut nu lua nimic,
doar grații
ce prin iubire ne-au născut
și ne-au murit.

19. III. 2008

CHIPUL TĂU

Chipul tău
mi s-a lipit de față,
parc-ar fi o altă dimineață
a chipului meu
Râd și parcă râsul tău
mi se ascunde-n glas,
chipul tău apare-n orice văd
și-n loc de lucrurile
pe care le privesc.
doar sclipirea din ochi o străvăd

Calc ușor
de parcă aș pluti
și mă mir că
nimeni nu dansează,
un aer tot mai tare
eu respir
de parcă ai pluti
în jurul meu
Apa mă mângâie
când m-atinge
viața să mi-o spăl cu Dumnezeu.

29. III. 2008

NICI NU ȘTIAM CĂ PORT ÎN MINE CERUL

Atâta vrăjită putere
poți să ascunzi
doar cu lumina din ochi
când mă pătrunzi!

Nici nu știam
că port în mine cerul
cu toate lumile

Tu, cerul -
ca pe o umbrelă uriașă -
cum poți să-l ții
rotindu-se
deasupra noastră?...

Sau nici nu știi
că ți-am fost cerul
cel mai de sus?
Să las, dar, vorbele
să se spele de aur
pân' la apus?...

Nu știi să-ți cânti vorbele?
Nu le cânta!
Stai lângă mine
și-am să fiu eu, vioara ta.

29. III. 2008

CA OMUL DIN VIS

Te voi duce
în Cerul de purpură
unde poezia are tronul regal
și vei simți
desprinzându-se zgura
neagră și rece
ca de metal

Îți vor crește din umeri
aripi de vultur
largi și mari
vei auzi muzica divină
ce-o duc cu ei
doar cei cu suflet de misionari

Nu vei regreta
liniștea adâncă
în care te vei cufunda
ca-ntr-un abis
și vei lăsa poezia să curgă
cu fiecare cuvânt

Ca omul din vis.

ÎNCERC SĂ TE ÎNVĂLUI

Încerc să te învălui
cu sufletul meu –
să nu-ți mai fie teamă
de tine, cel ascuns
Eu paznic vreau să-ți fiu –
tunelul de lumină
să fie drumul tău

Nu te lăsa
de rătăcire dus –
ea nu-ți aduce liniștea deplină -
rămâi ca un pribeag privind în gol
E valul de lumină chiar în tine
deșțarmurește-l, nu-l da rotocol

Și-o pasăre îți va cânta
în suflet
că tu zburai cândva acolo sus
cămașă când aveai
neprihănirea
ce-o poți lua
din pieptul lui Iisus.

25. III. 2008

AZI CERUL NU-I ALBASTRU

Azi cerul nu-i albastru,
dar am soare-n suflet
numai cât mă gândesc că exiști

Nici hainele nu le mai simt pe mine,
nici copacii nu mai sunt triști
Trupul se-nalță și mă mir
că tălpile se mai ating de pământ

Sunt numai trăire, depărtată de gând,
pantofii merg singuri
și eu mă grăbesc să-i ajung
să nu cumva să depășească granița sufletului
și să-și schimbe direcția doar după vânt

Trezește-ți giruieta din creștet
și-ai să m-ajungi de fiecare dată
când plonjez spre tine
ca să fim amândoi într-o barcă
S-ar putea să înceapă furtuna, ține-te bine!

27. III. 2008

DĂ-MI MIE SUFLETUL

Dă-mi mie sufletul să-l țin,
nu mă lăsa s-aștept în van –
doar tu ești cerul meu senin
și vin spre tine, uragan

Ca un vârtej ascuns mă vrei,
din fire să nu-mi ies prea mult,
dar eu nu știu să vin spre tine
decât cascadă și tumult

Altfel nici stele nu se-ating
în mersul lor pe-aceeași boltă,
nici soarele nu s-ar roti
și nici albina nu se-oprește
când floarea nu mai e involtă

Dă-mi mie sufletul să-l țin –
iubirea s-o cunoști deplin.

31. III. 2008

NU POT SĂ-ȚI SPUN

Nu pot să-ți spun
ce simt acum –
cuvintele mai rău mă-ncurcă –
tot universul intră-n mine
și la picioare mi se culcă

O muzică nebănuită
trezește-n mine glasul tău –
îți simt toată ființa-n voce
cum cântă-ascuns, ca un Orfeu

Aș vrea să mă separ de tine
din spaima că tu o vei face
și-atunci aș prea muri în mine,
aș fi ca golul din ghioace
când marea nu se mai aude
cu foșnetul îndepărtat,
furtuna nu mai saltă valul
cu doru'-aceluia plecat

Mai lasă-mă să mor un pic –
să-ți aud glasul, pic cu pic
cum varsă nemurirea-n mine

Trăirea va rămâne-n cânt –
chiar zilele de sunt puține –
să păstrăm valul în tumult.

1. IV. 2008

S-AU TREZIT RITMURI COSMICE

S-au trezit ritmuri cosmice
în mine
ce erau adormite de demult
și mă țin trează
cu a lor beție
cu Holderlin de mână
în tumult

Chiar când albastrul cerului
dispare
și cenușiul își apleacă norii,
eu nu mă las cuprinsă
de marasm
și-n suflet liber
îi dau frâu culorii

Ce ar fi lumea
de n-ar fi iubirea?
Nici transparența
nu ne-ar mai desface
din ghemul împietrit
în nemișcare
și-ar fi un vuiet
peste toată firea
cum este-acuma
numai în ghioace

Ce-aș mai fi fost
de nu te regăseam?

Pierdut mi-erai
din nesfârșite vieți
când în același disc
ne învârteam
și cu lumină doar
topeam nămeți

Închide ochii –
în înaltul Cer
e-un punct de echilibru
pentru noi
În tine însuți
îl vei regăsi
drept gaj că
stele-n noi doar nasc
și strălucesc,
nicicând nu pier.

19. III. 2008

AM VRUT

Am vrut din inimă
să mi te smulg
cum smulgi o floare
fără apărare,
da-n loc să iasă,
floarea s-a-nmulțit
și de mireasmă
a umplut răzoare

Simțirea mea
un arc e peste timp
și peste spațiul
ce nu se supune
dorinței mele
de-a ne regăsi
și într-un punct să poată
să ne-adune

Pe cât îmi pari străin
printre cuvinte,
vijelios când te arunci
în scris,
pe-atât de cunoscut
și tandru-mi pari
când sufletul ți-l sorb
întreg, fierbinte

Tăcerea s-o lăsăm

să ne supună,
subțiri să fim
și împliniți în vis,
peste cuvinte
doar ea e stăpână,
fără sigiliu și fără înscris.

19. III. 2008

DOAMNE, CUM ÎMI TREMURĂ SUFLETUL!

Doamne, cum îmi tremură sufletul! -
suntem ca două semințe
care-ncolțesc
vârându-și aripile
una în alta
de-atâta avânt

Doamne, ninge polen
de Duh Sfânt
peste frunțile noastre
să ne fim unul altuia cuib,
fă-ne din suflete sfori
tot mai albastre

Așa, cățărăți
pe sârmele telegrafului Tău
vom deveni transparentți
să-ți poți oglindi chipul de Dumnezeu.

9. III. 2008

DACĂ NUMAI IUBIREA

Dacă numai iubirea ar fi
să ne legene,
Ar crește spicele
singure-n câmp -
le-ar uda păsări
cu boabe de rouă
rotite de vânt

Dacă numai iubirea
ar fi să ne legene,
pleava ar zbura singură
deasupra spicelor
și-am simți cai
cum se supun bicelor
pe sub veșmânt

Dacă numai iubirea
ți-ar lumina chipul,
nici n-ai mai fi –
ai fi un nor
alb de lumină
printre stihii.

29. III. 2008

NATURĂ MOARTĂ?...

Privesc aceste lucruri
din preajma mea
mirată
Din depărtare simt
cum le însuflețești

Mă -ntâmpină -o căldură
o intimă tăcere
Ca pe-un zefir
deasupra mea
te simt
și gândurile toate
spre tine îmi sunt duse

C-o să plutim
deasupra norilor
presimt
presimt.

AM VĂZUT IAR VULTUR DE LUMINĂ

Am văzut iar vultur de lumină –
și-a vâslit lin aripile
deasupra mea
din Înaltul cel mai înalt
cu miros de smirnă și rășină

Doar cât ai clipi o dată din ochi
și s-a dus,
lăsându-mă mirată,
furată de vise,
întrebându-mă
fără să aflu
de ce primesc semnul acesta ceresc,
deși nu sunt o preoteasă din templu

Poate sunt Penelopa fără să știu
și-n vultur s-ascunde,
de-o veșnicie, Ulyse?...

9. III. 2008

DE CÂND ȚI-AI FĂCUT CUIB DE LUMINĂ

De când ți-ai făcut cuib de lumină
în pieptul meu
și mi-ai furat ochii
lăsându-mă
să văd prin ochii tăi,
nu mai știu cine sunt –
mi-am deschis cerurile
până sus de tot
la Dumnezeu

Acolo
te-aștept mirată
de șovăiala pașilor tăi
spre Înalt
Fii avânt!
Lasă-ți sufletul să tresalte
când și eu tresalt.

9. III. 2008

CREȘTETUL MI S-A GOLIT DE GÂNDURI

Creștetul mi s-a golit de gânduri –
sunt doar o lumină
doar avânt -
port numai veșmântul de iubire
și sunt legănare de pământ

Tălpile-mi le reazem
doar de nori
și-aburesc ca ochii de iubire
Las și-o lacrimă
să se usuce-n unghii,
trupu-mi să se-amestece
mai bine-n fire

Ce-ar mai trebui să vină-n fugă
ca să fie gestul meu rotund?...
Îmi șoptește Tatăl la ureche:
ieși din haina asta de pământ.

9. III. 2008

NU MAI VREAU SĂ ȘTIU CÂT ESTE ORA

Nu mai vreau
să știu cât este ora -
ceasul s-a oprit la fără cinci
E de iele?
De lumină-i hora?
Am rupt zece rânduri de opinci!

Sunt o ardere de foc nestins –
caier albăstrui și suitor –
și mă mistuie un dor aprins
de-a mă arde-n caier, ca fuior.

9. III. 2008

NU VREAU SĂ ȘTIU

Nu vreau să știu cum îți arată chipul –
te-am cuprins cu mintea de lumină
și-am simțit căldura lui Iisus
cum curgea pe fruntea mea de tină

Sunt numai un vis –
lumea se tot pierde-n jurul meu
Nici nu vreau aproape să îmi fii,
stai departe
ca să-mi fii ecou.

9. III. 2008

A VENIT PRIMĂVARA, DRAGULE

A venit primăvara, dragule,
uite, sufletele noastre au înverzit,
păsările ne zboară direct în suflet
și nici nu știu
că la sânul nostru s-au culcușit

Aduc paiele unul câte unul –
văzduhul se-nmoaie pe aripile lor
și are gingășia privirii tale
când o șerpuiești peste trupul meu,
tolănit la soare-n pridvor

Să luăm o lecție de viață de la rândunici –
cum lipesc grăunțe de pământ
cu picăturile proaspete de rouă!

Câte săptămâni de iubire ne-ar trebui
ca să ne iasă din suflete
puii golași ca din ouă?
Hai să-nvățăm să iubim
cu ardoarea stihilor,
mugurii să ne plesnescă-n priviri
cu puterea ne-nțeleasă a viilor!

Și, Doamne, cum se îmbrățișează
Cerul cu Pământul în noi!
Aerul parcă ne leagă

și ne dă puterea-ncolțirii în mers,
povestea lui Adam și a Evei
singură sub pași ni se deapănă

Așa că în seara asta la cină,
ne vom hrăni doar cu iubire:
tu vei fi cerul
iar eu, pământul
Vom arunca orice vâl de peste fire –
să vedem cum se trezește
floarea sufletului
și cum e adormită
de zefire.

11. III. 2008

DOAR NOI ȘI CERUL

Spre seară -
când firea toată se lasă pătrunsă
de somnu-ncolțirii,
când zodiile se-amestecă
și se strecoară
în tainele firii –
să inventăm o planetă albastră
și s-o lăsăm la-ntâmplare
s-o poarte zefirii

Ne vom roti
în depărtările vaste
ca doi sateliți plutitori
pe destinele noastre,
apoi ne vom întoarce
proaspeți și roditori
și nimeni nu va ști
de unde avem
nebănuita sclipire din ochi

Doar noi și Cerul.

11. III. 2008

CÂND TE CULCI

Nu strânge-n brațe perna
când te culci,
cuprins te lasă-n
starea mea de dor!
Fior în noapte-ai să devii
și rugă Cerului –
în somn
să poți să intri ca-ntr-un templu
în care totu-i luminos, ușor

Să te desprinzi de trup
ca să m-ajungi
în somnul meu
și să cuprindem între brațe
Cerul
până ce zorii s-au ivit,
plutind pe fulgi
pierduți în zbor înalt
rotit.

25. III. 2008

AM ÎNCEPUT SĂ INTRU ÎN VARĂ

Am început să intru în vară
de când îți simt inima în mine pulsând
Am visat că eram un lan de secară
și că tu mă secerai nopți la rând

Mâinile erau doi snopi de lumină
și le țineam ridicate spre Cer,
ochii erau întunericul cel mai deplin
pentru visele care nu pier

Trupul era tot un rug aprins
și se balansa între somn și avânt,
gândurile se pierdeau deasupra noastră,
iar sufletul încerca să se lase învins

Ne-am pierdut într-o explozie solară
și am uitat de Pământ.

12. III. 2008

MĂ SIMT DEJA ÎN TOAMNĂ

Mă simt deja în toamnă
când nu te simt aproape
și frunzele desprinse
plutesc năuce-n aer,
fuiorul se desprinde,
nu mai rămâne-n caier
și nu mai sunt o torță
ce arde pentru tine

Mai urcă-te o dată
pe Muntele Sinai
să te pătrundă jarul,
să fii una cu mine

Și iarna-mi face semne,
ba chiar îmi dă binețe,
crede c-a venit timpul
de tot să mă înghețe

Mai suie-te o dată
pe Muntele Horeb,
căldura nemuririi
să te cuprindă-ntreg -
să poți să mă înfășuri
cu vălul tău aprins
și chipul să îmi fie
doar cu iubire nins.

13. III. 2008

CÂTE VĂMI DE ISPITE?

Câte vămi de ispite
mai ai de trecut
pân' la bolta tivită
cu Inceput?

Întoarce-te-n copilăria
sufletului –
acolo vei găsi vecia
Cuvântului
pe care-L îmbrățișai în joacă
fără să știi
că-ți era tată și mamă
din vecii

Dar Îl iubeai
cum iubeai cerul
cu sufletul mereu deschis
și Îl amestecai cu lutul
în care trupul ți-era scris

Eu voi fi îngerul de pază
la poarta răbdării
Am s-aștept să-ți desfereci
trupul încordat
privind spre Cer
drept și curat

Atunci orice-ntrebare

se va topi în ocean
să poți primeni
cerul tău mic, de alean

Lasă-L să treacă prin tine
ca o sabie nestinsă, de foc –
să fii fuior pentru rugul văzduhului
în durere și joc

Numai așa
muzică vei putea să devii,
cuvintele să se legene-n
crâmpie de melodii

Lasă-te pătruns
de poezia pământului
și-mpreun-o cu cerul
în harul cuvântului.

25. III. 2008

CINE LEAGĂ ȘI DEZLEAGĂ ZODIILE?

Aripile cocorilor
au amorțit
de când pe ele nu m-am mai suit
Cine leagă și dezleagă
zodiile?
Cine înalță și coboară
frânghiile?
Ieri
zburam pe o planetă albastră,
azi
nici corăbiile n-au mai plutit
Îngerii au plecat înspăimântați
de necredința noastră

Nu-i nimeni de vină,
doar starea de spirit
alunecând în derivă
arcuindu-se-n furtună
ca un val
Totul pare crispat în univers,
deși se aude un râu
ce curge-n aval

Mă voi arcui în mine
și voi simți
cum se ating iar
geană cu geană, zorii
Uite, prin fereastra deschisă, au intrat
ca un vânt în trombă, cocorii. 13. III. 2008

ȘI TOTUȘI, IUBIREA MEA

De-ai ști cât sufăr!
Și totuși, iubirea mea
neîmplinită –
pe cât de neașteptată
pe atât de năprasnică –
e un mic fapt divers,
neobservat nici de
îngerii tipografi la Cartea Vieții
Ei au înainte vedere
și știu că totul e trecător,
așa cum totul se naște din nou

Și totuși, eram înțeleapta
care pleda pentru dragoste
și acum mă simt
alungindu-mă
ca un fir
care se deșiră
pierzându-se în neant
Cea pe care o vezi
nu sunt eu,
e doar un contur
care- mi imită gesturile,
pe care nu le recunosc
când privesc înapoi

Și când te gândești că
eram atât de minunați amândoi!
De la ce trambulină să sar
când m-adulmecă gândul tâlhar?... 13. III. 2008

AZI A FOST CERUL MAI ÎNNORAT

Azi a fost cerul mai înnorat,
fără milă a coborât peste noi
și-un vânt aspru
ne-a măturat sufletele cu totul,
așa că nu te-acuz chiar dacă
orice urmă de iubire ți-ai risipit

Luna apare albă și rece,
ca o stafie trece vântul serii prin noi
și-atunci te pierzi
ca-ntr-un haos
Degetele mele
îți șterg mirate fruntea umedă
și totul trece.

14. III. 2008

NICI EU NU ȘTIU

Degeaba îmi spui să joc totul
pe o singură carte –
nici eu nu știu
când iubirea e
prea aproape
sau prea departe
Sunt ca un arbore
cu creanga retezată-n
primăvară
când seva mustește-n
căpșorul lăstarului
tocmai din rană

Dragostea noastră era
atât de rară -
ca o floare crescută
pe stâncă –
lângă prăpastia
cea mai adâncă

Ca un vârtej
am înaintat
unul spre altul,
am zburat
după înalta frecvență
a undelor
și ne-am trezit
ca un arbore

cu crengile împletite
în ghirlande de sărbătoare

Florile ni s-au mutat
în ochi,
am mutat primăvara
în iarnă,
n-am mai așteptat
vântul lui marte
zăpada s-o cearnă

Și ce bine era
să stăm așa,
cocoțați în cârca lui Dumnezeu!
Tu-mi erai
și copil, și iubit, și tată, și zeu

Oare Dumnezeu s-o fi supărat
că nu-l mai băgam
deloc în seamă,
de te-ai repezit
ca vântul turbat
și-ai răvășit
poiana pregătită pentru dragoste?...

Ce proști eram! –
nici nu știam
că nu suntem singuri:
El, marele El,
neobosit ne învârtea
steaua din frunte
și nu vedeam

puntea îngustă
pe care trebuia
să trecem spre Înalt

Tu ai făcut în gol
un salt
zicând că viața nu e poezie
și eu am alunecat
după tine
să-ți oblojesc rănil
Acum
ce-am mai putea face?
Cum ar putea oare arăta
un gest fatal?

Vrei să-mi fii trambulină
pentru saltul mortal?

14. III. 2008

AZI ÎMI PLÂNGE DUMNEZEU ÎN PALMĂ

Azi îmi plânge Dumnezeu
în palmă
lacrima ce am pierdut-o ieri –
schimbu-ntre iubire și sudalmă
e-ascuns în prefaceri ce nu pier

De aceea
sunt contemplativă
și privesc doar dincolo de zid
Te cuprind în mreaja de iubire,
chiar de chipu-ți este mai placid

Cine îmi coboară-n mine
boarea
ce se pierde în al meu veșmânt?
Doar o clipă mă întreb –
culoarea
printre gene doar o văd –
sunt cânt
și răsună-n mine
toată zarea.

14. III. 2008

RĂSTĂLMĂCIND ADORMITELE-MI ZODII

Te-am simțit iar
răstălmăcind
adormitele-mi zodii
E-aceeași roată-a iubirii,
dar mă simt aruncată
din cerul cel mai înalt
și predată zidirii

Dar niciodată
târziul nu-i prea târziu,
nu, niciodată
nu ne vom pierde
unul de altul –
zarea e liberă
pentru cei ce-s sortiți
să se-mprejmue
Tu soarbe cu tărie, Înaltul,
fii visul meu
pentru cealaltă lume –
visul meu cel mai viu –
și-atunci am să cred
că și lumea asta
e tot o mimune.

15. III. 2008

ROUĂ DE LACRIMI

De dimineață
rouă de lacrimi între gene
strivesc -
mă simt aruncată-n afară
din mine
și-aș vrea
în ascunsele ape să mă topesc

Ah, noi știm atât de puțin
despre primordii,
în timp ce ele se joacă
cu destinele noastre
De ce nu putem
să păstrăm neatînse în noi
zările-albastre?...
De ce apar nori fumurii
să ne-nece-n șuvoi,
să nu mai pătrundem
adâncile taine
până în miezul cel mai aprins
doar prin noi?...

Să-ți vorbesc despre vârste –
rotite mistere-ale facerii,
mai proaspete
cu cât mai mult
rotirile-și numără?

Nu poți da
frâu liber desfacerii
cât miezul luminii
e încă aprins,
doar dacă
îți place să fii
înainte de luptă, învins.

15. III. 2008

PLÂNG APELE ÎN MINE

Plâng apele în mine
de o vreme
și vântul nu mai vine
ca o briză –
mă simt din nou
intrată într-o noapte
ascunsă în răceala de banchiză

Oceanul infinit
se împietrește –
nu-și mai rotește
stelele în mine,
nici nu mai știu
cum este
când mi-e bine
și floarea din obraji
se ofilește

O licărire-abia
de se mai vede
în ochii mei,
doar când privesc
în zare,
steaua din frunte
nu se mai rotește

Trezește-o tu! –
să fiu furtună-n mare.

22. III. 2008

AZI AU ZBURAT MAI MULTE PĂSĂRI

Azi au zburat mai multe păsări
în grădină
și-n clipă m-am pătruns
de zborul lor
ce se rotea în mine
ca în ape
când vântul le rotește-ncetișor

Culoarea lor
mi-a luminat privirea
și mi-a mutat-o-n
trupul lor zburând
Amețitor se mișcă-n ele
firea
când lin plutește-n cer
seninul gând

Înalta pace-a gândului
de azi
pe aripile lor te poate-ajunge
și numai zbor în suflet
vreau să ai

Când nori apar, vin păsări să-i alunge.

22. III. 2008

STIHIILE ȘI-AU PUS ZĂVOR ÎN MINE

Stihiile și-au pus zăvor
în mine
și-așteaptă doar un semn
să le slobozi
Poate-mi trimiți o geană
de lumină
să simt iar marea
adormită-n undă

Și pescărușii, poate,-au dispărut –
nici în adâncuri
nu se mai cufundă,
nici în înalt
destinul nu-și rotesc

Nori negri
nemișcați deasupra mea
o altfel de furtună prevestesc.

23. III. 2008

NU-I CEARTA GÂNDUL NOSTRU

CEL MAI NOU

Nu-i cearta gândul nostru
cel mai nou,
dar s-o lăsăm departe
ca ecou
al gândurilor bune și tăcute
De n-am mai spune
vrute și nevrute,
muștarul să ne sară din nimic,
cum ne-am mai împăca
după furtună
când ochii noștri
fulgeră și tună?...

Hai, învelește-mă
numai cu cerul! –
să pot să fiu
un rug aprins
numai de tine-n
noapte stins.

25. III. 2008

MI-A APĂRUT AZI UN BĂRBAT ÎN CALE

Mi-a apărut azi
un bărbat în cale
și-avea un nu știu ce
în mersul lui tihnit
că inima-mi bătea
mereu mai tare
și pentru-o clipă-n
ochi mi te-ai ivit

L-am urmărit din poartă
cu privirea
cum se pierdea
plecând în drumul lui
și mă-ntrebam
de ce mă pierd cu firea
de parc-aș fi rămas
a nimănu

O clipă și-antors fața
către mine
și m-a privit cu ochii lui rotunzi -
poate-a simțit și el ceva din tine,
ceva ce numai mie nu-mi ascunzi
Te mângâie acum altă femeie
ce-ncearcă rostul firii să-ți pătrundă,
dar ai rămas al meu –
divina cheie doar eu știu
s-o trimit plutind pe-o undă. 22. III. 2008

DEGEABA M-ASCUND DUPĂ VISE

Degeaba m-ascund
după vise
când adevăru-i prea crud
Îmi spun c-ai plecat
ca Ulyse
să-ți faci din corabie, scut

Și timpu'-l urzesc
într-o pânză
pe care nu știu
să o țes -
păianjeni mă-ntâmpină-n ușă
căci ei sunt mai harnici
la dres

Eu plec
și, când vin,
pânza-i gata,
pot chiar să mă și învelesc
și nici nu-ți mai scriu
vreo scrisoare
și filele se isprăvesc

Cât cerul iubirea de mare!
cum oare-a-ncăput într-un plic?

Și mergem pe-alt drum fiecare,
deja împletesc un ilic.

22. III. 2008

DE CÂND NU-MI MAI RĂSPUNZI
LA SCRISORI

De când nu-mi mai răspunzi
la scrisori
am devenit meditativă și gravă
și-abia zâmbesc uneori

Vorbesc cu tine în gând –
dac-ai ști! –
de-atâtea ori:
îți dau sfaturi
cum să te descurci
de unul singur
ca să nu te pierzi de tine
când îi vezi pe toți împrejur

Cum să te rotești în tine
mereu mai sus -
sufletul să-l ai
ocrotit de Domnul Iisus

Cum să te urci
și să cobori în tine
ca pe o scară
ca s-o-ntâlnești în drumul tău
pe Maica Fecioară

Și să-i ocrotești smerita lumină
cu sufletul tău,
În brațe să-I cazi
doar lui Dumnezeu.

25. III. 2008

AM CĂZUT DIN CER

Am căzut din Cer, iubitul meu,
și-acum am sufletul mic și strivit,
nu se mai joacă de-a prinsa cu Dumnezeu

Nu știu cum să fac să-mi revin,
vino la mine din depărtare câte puțin
Ca apa, picătură cu picătură –
să ajungă sufletul tău răsură
Trimite-ți lumina în boabe de rouă
să te pot cunoaște în haina cea nouă

Devino arc peste cer
să poți să-mi cuprinzi inima
Nu te-nfiora dintr-o dată –
iubirile doar adunate nu pier
Iubirea de ieri cu cea de mâine
vor fi ca o rotundă pâine
pentru iubirea de azi

Ia seama bine, să nu cazi
înainte de a-mi desface baierele sufletului –
numai în suflet ochii tăi calzi
fac de petrecanie urâtului –
să fim iar 'nalți și proaspeți
ca niște brazi.

27. III. 2008

DE CÂND PRIN CURTE NU MAI APARI

De când prin curte
nu mai apari,
e aerul mai palid
și mai rar,
iar oamenii sunt mai subțiri
și mai stinși,
parc-ar fi numai în durere
și în griji, prinși

Am găsit în dulap
cravata cea veche
de când erai un tânăr
fără pereche
și nici nu-ți păsa
c-ai să-mbătrânești vreodată –
trăiam amândoi ca-ntr-o poveste
cu „a fost odată ca niciodată”

Doamne,
cum își topea soarele
razele în noi!
Și-n joacă i le dădeam
înapoi prin stropii de apă
aruncați tot mai sus în șuvoi

Ne tolăneam amândoi
pe nisip
și ne stropeam pielea

pic cu pic
Ochii ni se topeau
unii în alții
până-ntr-o zi
când șiretul de la pantofii tăi
a intrat sub saboții
doamnei de lângă noi

Ea era singură
și, când a spus „scuzați”,
tu aveai deja ochii prea tulburați
ca să mai fie vorba
de vreo-mpăcare
așa că
ne-am văzut de drum fiecare
Tu, de drumul tău,
iar eu, nici nu mai știu
ce eram: umbră, ecou

Am încercat
să-mi ascund viața
în alt bărbat
dar, pesemne, nu ne-a fost dat
s-o luăm împreună
de la capăt –
fiecare se gândea
la cea fost odata

Tot încercam
să coborâm cerul pe pământ,
dar nu ne ieșea:
nici nu zburam

nici nu cântam
parcă nici nu eram

Eu spuneam
că-mi iei respirația,
tu spuneai că nu mai sunt
grația care eram
în urmă cu trei săptămâni
și uite-așa ne certam, doi nebuni!

Într-o zi ne-a ieșit din gură
o flacără așa de mare –
tu ai zis că mă bați, mă-njuri –
încât ne-am văzut de drum fiecare

Acum sunt liniștită -
nu pot să zic –
dar, când mă uit în oglindă,
nu mai sunt eu

Spune-mi în gând,
am fost vreodată frumoasă?
Sufletul meu
ți-a uns vreodată
arcușul inimii
ca să ajungi cântând la Dumnezeu?

Mi se pare c-a trecut o veșnicie
de-atunci -
vecinii spun că n-a trecut
decât un an,
dar ce știu ei

ce înseamnă un an
când aștepti
din nou fericirea să-ți bată-n geam?

Cei de la trei mi-au spus
Că ai deja un copil -
poate glumeau -
Au vrut să vadă
dacă mă pot bucura pentru tine
sau dacă încep să plâng

Nu știu de ce unii oameni
au satisfacție
când provoacă o asemenea reacție -
vecinul e un nătâng
Ei, uite, da, am să zbor în jos –
e tot un zbor și ăsta –
Fii liniștit, n-o să spună nimeni
c-am zburat din cauza ta
Am să mă fac nevăzută
doar ca să pot să-ți aduc scrisoarea
și asta e cu totul altceva.

28. III. 2008

AM PIERDUT DIN MINTE SCRISOAREA

Am pierdut din minte scrisoarea
ce voiam să ți-o scriu,
gândurile sunt toate spulberate
de vântul pustiu

Nici n-am văzut
că mi-am luat papucii pe dos
când m-am dus să ud florile
și cerul parcă se culcase pe jos
de-atâta zăpușeală a nopții

Trează
de iubire,
țin frâiele bolții
cu inima
De-acum întâmple-se
ce s-o-ntâmpla
Eu nu mă mai cobor din cer
până la întoarcerea ta.

29. III. 2008

DE-ȚI SPUN MEREU

De-ți spun mereu
asta e ultima scrisoare,
să nu mă crezi –
nici eu nu știu ce spun

Și gândul meu –
când vine către tine
cu-oceanul de stihii în el –
nu-l alunga,
deschide-te mai bine
și-atunci
vei fi alătura cu cerul
și mă vei ține și pe mine
în infinita și alba manta

Iubirea când ne leagă,
doar apa, cerul, soarele și norii
ne sunt cuvintele ce ne cuprind
și alfabetul, sărăcit de ele,
ne lasă-n suflet vorbele înscrise -
să le ghicim doar prin simțiri cum ard

Alungă gândurile rele –
lumina să pătrundă-n tine
și-atuncea vei trăi înalt.

1. IV. 2008

HAI, MINTE-MĂ FRUMOS!

Hai, minte-mă frumos –
să-ți simt
cuvântul înflorind în mine,
făptura toată să-mi destind
când mă învălui în iubire

Știu, vorbele-ți ascund
de-un timp
gânduri ce nu se vor știute
Parcă ți-e teamă să mă simți
cu sufletul,
nu recunoști că în iubire
dorm adânc
de veacuri, gânduri biruite

Lasoul nevăzut ne-a prins
pe amândoi ca-ntr-o cămașă
și-i cu iubire-ntreșut
cum e lumina când se lasă

Numai pe tine tu te minți
iubirea când crezi că-i plecată
O văd în ochii tăi fierbinți
și eu sunt cea care te iartă.

18. IV. 2008

DAC-AȘ PUTEA SĂ-ȚI SCRIU

DUPĂ CUM VREAU

Dac-aș putea să-ți scriu
după cum vreau,
m-aș amăgi
și-aș crede că mi-e bine,
dar eu îți scriu după cum simt –
din suflet să se lepede
pornite roiuri de albine

Să pot rămâne singură
în stup –
mie să-mi fiu și matcă și albină –
din spulberate visuri
să m- adun
și nimănui să nu-i găsesc pricină

Poate că norul
negru dinadins
s-a așezat deasupra ta
în joacă
și mi-a spart curcubeul
prins în vis
să nu mai strălucească
în prisacă

Gândul că poate
trântori sunt prea mulți
și lenevesc,

iubirea când i-adapă
și bine-ar fi să moară
doar în vis
când stupul nu mai poate
să-i încapă.

13. IV. 2008

S-A DEPĂRTAT IUBIREA TA DE MINE

S-a depărtat iubirea ta
de mine
și viața altfel
îmi apare-acum:
nu mă mai urc în cer
prea sus,
dar nici în iad nu mai cobor,
nu plâng în drum

O muzică difuză
mă-mpresoară
și mă împacă
cu destinul meu
Văd totu-n jur
așa cum e –
nimic nu crește,
nici coboară

E întâlnirea mea
cu mine –
o altă pasăre îmi cântă-n piept
făcându-mi sufletul
atât de 'nalt
că nici nu știu
cum mă încape zarea –
sunt toată un ascuns
mirific salt

Îmi rotesc viața
după anotimpuri
și după cum e vremea
sufletul meu cântă
O clipă-mi amintesc de tine
și clipa cade liniștită-n undă

E-atât de bine
când văzduhul și pământul
își întretaie drumurile-n mine
că nu-nțeleg
cum am putut atâta timp
să aștept cerul
să-l primesc prin tine

Și de departe îți trimit
văzduhu-ntreg
prin gândul meu –
vreau pacea
să te legene în sine.

12. IV. 2008

ÎN NOAPTEA ASTA M-AM GÂNDIT

MAI BINE

În noaptea asta
m-am gândit mai bine
și cred că-i mai important
să exiști
decât să stai pentru totdeauna cu mine
și s-avem ochii roșii sau triști

Și valurile se mai despart uneori
când le aruncă furtuna în spume
și se albesc de prea recii fiori

Ai o teamă în suflet, știu bine,
nu vrei să-ți duci singur
barca la mal
De te cuprinde furtuna pe mare,
Uiți că iubirea-i în corpul astral

Ne vom reîntâlni cândva într-o boltă
mai cenușie sau mai albastră
și vom râde de această revoltă
pentru că doar liniștea va fi a noastră
Aud sufletele noastre încet cum se îngână
Nu-i cerul cel mai senin după furtună?

24. IV. 2008

O LINIȘTE-ADÂNCĂ SE LASĂ

O liniște-adâncă se lasă
ca după plecarea furtunii
și nimic în suflet n-apasă
de parcă nu sunt fiică humii

Un dans nevăzut mă-nconjoară
și parcă plutesc blând prin spații
și-o tainică briză m-adoarme
de parcă m-a luat Domnu-n grații

Nu știu de e Domnu sau tu ești –
o pace adâncă mă-nvinge
din care mai poți doar să crești
când timpul cu clipe te-nvinge.

2008

NU-I BINE, DOAMNE, SĂ FIU EVA

Nu-i bine, Doamne, să fiu Eva,
mai bine mă făceai Adam
și-ți spun asta abia acum,
nu când iubirea savuram

Nu mă mai urci ca-ntr-un hamac
acum când Ți-ai coborât cerul
și mă tot lași să lâncezesc
în inimă purtând hangerul

Dar poate că Tu știi mai bine
ce-mi este-n viață hărăzit –
nu pot să știu ce este cerul
dacă în suflet n-am murit

Ca Phonix din cenușa ei
mereu născută-a doua oară,
trecând prin ani ușori sau grei,
purtând în suflet o vioară

Și miezu' -aprins al nemuririi
din mine cum ar fi ieșit,
de nu-nclinam balanța firii,
iubirea când s-ar fi ivit?

Mai vreau un salt să fac spre cer,
dar, Doamne, Tu să-mi fii iubit
și mult mai vie am să fiu
în brațe când ți-oi fi murit.

9. IV. 2008

GIOCONDEI

Ai chipul grav, bărbat
și zâmbetul ascuns
și lumea se întreabă
de veacuri ce-ai de spus

Privirea-ți este calmă
ai ochi adânc, senin
și eu mă-ntreb adesea
de nu ești androgin

Nu pari a fi atrasă
de lucruri prea lumești
și zâmbetu-ți ascunde
secrete îngerești

ce-n grai lumesc înseamnă
că totu-ți e deschis
trecând din lumea asta
în lumea ca de vis.

17. 09. 2007

CUPRINS

Sunt Eva și mănânc un măr.....	3
Bărbații.....	6
Azi, un strigăt neauzit.....	7
De te iubesc.....	9
Prinde coarda cea mai pură.....	10
Mi-au înflorit obrazii.....	11
Azi am văzut primul pom înflorit.....	12
Sunt primăvară ajunsă-n toamna vieții.....	13
Dă buzna viața-n mine de o vreme.....	15
Se cațără munții pe sufletul meu.....	16
Îți simt depărtarea.....	17
Nu cred că-mi ajunge pământul.....	19
Simt cum mă cuprinde pacea.....	20
O armonie devin.....	21
Atâta har ceresc	22
Chipul tău.....	23
Nici nu știam că port în mine cerul.....	24
Ca omul din vis.....	25
Încerc să te învălui.....	26
Azi cerul nu-i albastru.....	27
Dă-mi mie sufletul.....	28
Nu pot să-ți spun.....	29
S-au trezit ritmuri cosmice.....	30
Am vrut.....	32
Doamne, cum îmi tremură sufletul!.....	34
Dacă numai iubirea.....	35
Natură moartă?.....	36
Am văzut iar vultur de lumină.....	37
De când ți-ai făcut cuib de lumină.....	38
Creștetul mi s-a golit de gânduri.....	39
Nu mai vreau să știu cât este ora.....	40

Nu vreau să știu.....	41
A venit primăvara, dragule.....	42
Doar noi și cerul.....	44
Când te culci.....	45
Am început să intru în vară.....	46
Mă simt deja în toamnă.....	47
Câte vămi de ispită?.....	48
Cine leagă și dezleagă zodiile?.....	50
Și totuși, iubirea mea.....	51
Azi a fost cerul mai înnorat.....	52
Nici eu nu știu.....	53
Azi îmi plânge Dumnezeu în palmă.....	56
Răstălmăcind adormitele-mi zodii.....	57
Rouă de lacrimi.....	58
Plâng apele în mine.....	60
Azi au zburat mai multe păsări.....	61
Stihiile și-au pus zăvor în mine.....	62
Nu-i cearta gândul nostru cel mai nou.....	63
Mi-a apărut azi un bărbat în cale.....	64
Degeaba m-ascund după vise.....	65
De când nu-mi mai răspunzi la scisori.....	66
Am căzut din cer.....	67
De când prin curte nu mai apari.....	68
Am pierdut din minte scrisoarea.....	72
De-ți spun mereu.....	73
Hai, minte-mă frumos!.....	74
Dac-aș putea să-ți scriu după cum vreau.....	75
S-a depărtat iubirea ta de mine.....	77
În noaptea asta m-am gândit mai bine.....	79
O liniște adâncă se lasă.....	80
Nu-i bine, Doamne, să fii Eva.....	81
Giocondei.....	82

OLGA ALEXANDRA DIACONU

Data nasterii: 19 aprilie 1948, în orasul Moreni, județul Dambovița.

Studii: *Facultatea de litere, sectia română-franceza*, promotia 1971, Universitatea *Alexandru Ioan Cuza*, Iași. Profesor definitiv *la limba și literatura franceză*, gradul didactic I *la limba și literatura română*.

Debut in revista; 4 noiembrie 1974, in revista *Luceafărul*, cu girul poezilor Gabriela Melinescu, Ion Gheorghe și Grigore Hagiu.

Debut editorial: 1993, cu volumul de poezii *Dreptul la nemurire*, Ed. Helga, Iași.

Alte volume editate: *Creație și creativitate în viziunea lui Mircea Eliade*, eseu, Ed. *Sedcom Libris*, 2001, Iași; *Hora stihilor*, poezii, Ed. *Augusta*, Timișoara, 2003; *Așteptând să vină un val*, roman, Ed. *Augusta - ArtPress*, Timișoara, 2005; *Ochiul de veghe*, poezii, Ed. *Cronica*, Iași, 2007; *Lumina de pe Munte*, poezii, Ed. *Timpul*, Iași, 2007.

Publicatii în reviste de-a lungul timpului: *Convorbiri Literare*, *Orizont*, *Oglinda Literară*, *Poezia*, *Observator - Canada*, *Clipa-California*,

Profesie; profesor.

Contact; olgaalexandradiaconu@yahoo.com